

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 62/2022-14

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Laššákovej (sudkyňa spravodajkyňa) a zo sudcov Petra Molnára a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátskou kanceláriou hbr advokáti s. r. o., Kalinčiakova 33, Bratislava, IČO 47 239 310, v mene ktorej koná advokát Mgr. Milan Brach, proti postupu Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Co 54/2019 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkový stav veci a argumentácia sťažovateľky

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 11. januára 2022 domáha vyslovenia porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Co 54/2019 (ďalej len „napadnuté konanie“). Sťažovateľka tiež navrhuje, aby ústavný súd vydal nález, ktorým jej prizná finančné zadostučinenie v sume 4 959 eur a náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka podala 15. mája 2014 na Okresnom súde Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) žalobu, ktorou sa domáhala náhrady škody v sume 4 959 eur s príslušenstvom z dôvodu nezákonného rozhodnutia a nesprávneho úradného postupu Sociálnej poisťovne. Okresný súd rozsudkom č. k. 17 C 72/2016 z 25. januára 2019 žalobu zamietol. Dňa 3. marca 2019 podala sťažovateľka proti rozsudku okresného súdu odvolanie. Súdny spis spolu s odvolaním bol krajskému súdu predložený 2. augusta 2019.

3. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti namieta nečinnosť krajského súdu v napadnutom konaní, ktorý od predloženia veci z okresného súdu vykonal iba jeden úkon, a to výzvu podľa § 382 Civilného sporového poriadku. Dňa 23. novembra 2021 podala sťažnosť na prietahy podľa § 62 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, ktorou žiadala aj nariadenie pojednávania a odstránenie príčin zbytočných prietahov v napadnutom konaní. Prípisom z 8. decembra 2021 podpredseda krajského súdu sťažovateľke oznámil, že jej sťažnosť bola vyhodnotená ako dôvodná, pričom tiež uviedol termín predpokladaného prejednávania a rozhodnutia veci „*dňa 13.01.2022*“.

4. Podľa názoru sťažovateľky napadnuté konanie vedené na krajskom súde trvá „*už viac ako 34 mesiacov*“ od podania odvolania a krajský súd „*do dnešného dňa právoplatne nerozhodol.*“. Krajský súd tak vytvoril prietahy v napadnutom konaní, ktoré nemožno považovať s prihliadnutím na zložitosť veci či správanie strán sporu za dôvodné. Tiež poukázala na skutočnosť, že celková dĺžka konania vo veci jej žaloby trvá už viac ako 8 rokov.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Podstatou argumentácie obsiahnutej v ústavnej sťažnosti sťažovateľky je tvrdenie o porušení jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov v dôsledku nečinnosti krajského súdu vo veci odvolania proti rozsudku okresného súdu.

6. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

7. V posudzovanom prípade ústavný súd z obsahu ústavnej sťažnosti a zo skutočností zistených dopytom na krajskom súde považuje za preukázané, že napadnuté konanie začalo pred krajským súdom 2. augusta 2019, keď mu bol predložený súdny spis z okresného súdu. Dňa 12. januára 2022 (deň po doručení ústavnej sťažnosti, pozn.) bolo vo veci odvolania rozhodnuté formou verejného vyhlásenia rozsudku. Rozsudok, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvej inštancie, bol 14. januára 2022 písomne vyhotovený.

V rámci označenej doby došlo nepochybne k nečinnosti krajského súdu, ktorú v podstate potvrdil vo svojom stanovisku k sťažnosti sťažovateľky aj podpredseda krajského súdu. Ale podaná sťažnosť sťažovateľky na prietahy v konaní adresovaná predsedovi krajského súdu splnila požadovaný účel, keďže v krátkom čase po jej podaní (23. decembra 2021), bol v jej veci vyhlásený rozsudok, a to 12. januára 2022.

8. Význam samotného konania a jeho výsledok je nepochybne pre sťažovateľku dôležitý a ústavný súd v žiadnom prípade nemá v úmysle tento význam zľahčovať. Vo vzťahu k postupu krajského

súdu ústavný súd poznamenáva, že je potrebné brať na zreteľ aj čas nevyhnutný na štúdium spisového materiálu zabezpečeného prvoinštančným súdom, ako aj na skutočnosť, že proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je prípustný riadny opravný prostriedok a odvolací súd vec právoplatne uzatvára. Vnímajúc povahu a dĺžku samotného napadnutého konania, ktorú ústavný súd posudzuje v súvislosti so sťažovateľkou označeným základným právom na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a ktorá v okolnostiach tohto prípadu predstavovala (ku dňu podania ústavnej sťažnosti) 28 mesiacov (nie 34 mesiacov, ako to sťažovateľka nesprávne uviedla, pozn.), ústavný súd konštatuje, že dĺžka tohto posudzovaného obdobia nie je neprimeraná.

9. Prístup ústavného súdu nie je špecifickým ani z komparatívneho pohľadu, zohľadňujúc najmä judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“). Medzi mnohými možno poukázať na viaceré rozhodnutia, v zmysle ktorých ESLP v súvislosti s právom na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) s ohľadom na ojedinelú nečinnosť súdu členského štátu a charakter súdneho konania toleroval napr. 20 mesiacov nečinnosti odvolacieho súdu, kým rozhodol o odvolaní sťažovateľa (pozri *Cesarini v. Taliansko*, č. 11892/85, rozhodnutie ESLP z 12. 10. 1992, body 20 – 21), alebo 28 mesiacov trvajúce obdobie nečinnosti súdu (od podania žaloby do výzvy súdu na jej doplnenie) v rámci civilného konania (pozri *Dostál v. Česká republika*, č. 52859/99, rozhodnutie ESLP z 25. 5. 2004, body 192 – 193).

Ústavný súd v nadväznosti na uvedené poukazuje aj na rozhodovaciu prax a judikatúru ESLP v obdobných veciach, podľa ktorej v civilných veciach dĺžka súdneho konania na jednom stupni v trvaní dvoch až troch rokov v závislosti od povahy veci nie je v rozpore s právom na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (napr. *Humen proti Poľsku*, rozsudok z 15. 10. 1999, body 58 a 69, *Calvelli a Ciglio proti Taliansku*, rozsudok zo 17. 1. 2002, body 64, 65 a 66).

10. S prihliadnutím na celkovú dobu konania pred krajským súdom a skutočnosť, že sťažovateľkou uplatnená sťažnosť na prietahy v konaní adresovaná predsedovi súdu splnila svoj účel (odstránenie nečinnosti a následné vydanie meritórneho rozhodnutia vo veci sťažovateľky), ústavný súd vyhodnotil postup krajského súdu iba ako ojedinelý prietah, ktorý nedosahuje takú intenzitu, že by bolo možné dospieť k záveru o zbytočných prietahoch v postupe krajského súdu a o porušení označeného základného práva sťažovateľky.

11. V súvislosti s argumentáciou sťažovateľky, že ústavný súd by mal pri rozhodovaní o jej ústavnej sťažnosti zohľadniť celkovú dĺžku konania v jej právnej veci, teda aj konanie na okresnom súde, ústavný súd poukazuje na § 45 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého ústavný súd je viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania, ak § 89 alebo § 131a neustanovujú inak. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje predovšetkým vo viazanosti petitom, teda tou časťou ústavnej sťažnosti, v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha, čím zároveň vymedzí predmet a rozsah konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na to môže ústavný súd

rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej ústavnej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv. Ústavný súd výslovne zdôrazňuje, že viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania osobitne platí v prípadoch, v ktorých osoby požadujúce ochranu svojich základných práv a slobôd sú zastúpené zvoleným advokátom (IV. ÚS 287/2011, II. ÚS 644/2014, II. ÚS 660/2016). V posudzovanej veci sťažovateľka v petite ústavnej sťažnosti napadla iba postup krajského súdu v odvolacom konaní, preto ústavný súd mohol potenciálne porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov posudzovať iba vo vzťahu k tomuto súdu a k napadnutému konaniu.

12. Na základe uvedeného ústavný súd vyhodnotil ústavnú sťažnosť sťažovateľky ako zjavne neopodstatnenú a ako takú ju podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol.

13. Pretože ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. februára 2022

Jana Laššáková
predsedníčka senátu